

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

SPIESJES

Toneelspel

1880

door

LUK GIJSBRECHTS

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1989

(N° 1755)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A. "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

© 1989 Toneelfonds J. Janssens / Lyk Gijsbrechts

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

PERSONAGES

(1 à 2 dames - 3 à 4 heren)

Natalie	}	
Jacques	}	echtpaar van ongeveer dertig jaar
Rudy	}	een vroegere vriend, ook ongeveer dertig
een ober		
een cafébaas	}	
een meisje	}	figuratie

een restaurantje
een bruine kroeg

DEKOR

1880

In een restaurant.

Jacques en Natalie vieren hun tienjarig huwelijk met een etentje.
Er speelt een zacht mantovanimuziekje. De ober komt langs.

OBER : Wenst u koffie ?

JACQUES : Wil jij koffie ?

NATALIE : Ik wel ja.

JACQUES : Ik ook dan... twee koffie graag.

NATALIE : (Als de ober weg is)

Jij lust toch geen koffie ?

JACQUES : Wel in een restaurant en zeker als ik lekker gegeten heb.

Vond je het lekker ?

NATALIE : Mmm.

JACQUES : Vond je het niet lekker dan ?

NATALIE : Jawel, het was lekker.

JACQUES : Echt ?

NATALIE : Och, ik heb al lekkerder gegeten.

JACQUES : Ik vond mijn kalfsoester toch niet slecht, maar ja, jij had die spiesjes. Vind je de spiesjes bij "Carlo" lekkerder dan hier ?

NATALIE : (geïrriteerd) Jacques, ik vond het lekker.

JACQUES : Is er iets ?

NATALIE : Nee, er is niets !

JACQUES : Waarom doe je dan zo geïrriteerd ? Dat doe je trouwens de hele avond al.

NATALIE : Ja ?... Ik weet het niet.

JACQUES : Echt niet ?

NATALIE : Nee !

(De ober brengt de koffie. Er valt een vrij lange stilte terwijl ze koffie drinken. Natalie zit te dromen.)

JACQUES : Natalie...

NATALIE : Sorry, zei je iets ?

JACQUES : Ja, dat ik na kantoor nog even bij Paul ben binnengewipt.

NATALIE : Paul ?

JACQUES : Paul van "Sun Vacance", het reisbureau.

NATALIE : O, die Paul.

JACQUES : Hij had een heel leuke zomeraanbieding en hij wou ze voor ons gerust een paar dagen in optie houden.

NATALIE : (Zonder veel interesse)

Waar ?

JACQUES : Cap d'Agde !

NATALIE : Aan de Middellandse zee..

JACQUES : Natuurlijk. Het is een vakantiedorp met allemaal aparte bungalootjes in een prachtig park en in het midden daarvan is een groot zwembad. Wat heel tof is : het strand is maar zo'n tweehonderd meter verder.

NATALIE : (afwezig) Dat lijkt heel goed voor de kinderen.

JACQUES : Dat is zeker. Ik heb Paul gezegd dat we er eerst nog eens over moesten praten, maar ik heb er meteen bijgezegd dat we het praktisch zeker nemen. Het heeft een unieke ligging.

NATALIE : Waar lag het ook weer ?

JACQUES : Cap d'Agde. In de Roussillon.

NATALIE : (dromerig) De Roussillon....

JACQUES : Waarom zeg je dat zo ?

NATALIE : Zomaar...de herinnering.

JACQUES : Herinnering ?

NATALIE : We zijn er toch nog geweest.

JACQUES : Haja, praktisch elk jaar met de kinderen. Voor hen is het de beste streek om op vakantie te gaan. Die combinatie van zulke prachtige stranden en zo'n zalig weer vind je nergens.

NATALIE : Ja...

JACQUES : Je lijkt niet erg enthousiast.

NATALIE : Toch wel. Het zal leuk worden voor de kinderen.

JACQUES : Voor ons toch ook. Er eens lekker twee weken tussenuit. Geen rompslomp. Lekker niksen in ons bungalootje tussen de palmen, want dat park staat vol palmen...zalig.

NATALIE : Mmmm.

JACQUES : Natalie...wat scheelt er toch...anders ben je altijd zo entoesiast.

NATALIE : ...Niks... is die herinnering maar...

JACQUES : Welke herinnering ?

NATALIE : Aan die keer in de Roussillon...toen de kinderen er nog niet waren.... Ekskuseer, ik moet even naar het toilet.

(Jacques blijft peinzend achter, wil nog koffie voor zichzelf bijschenken maar bedenkt zich en doet het niet. Hij schenkt bij zijn vrouw in, kijkt op zijn horloge. Natalie komt terug op. Ze is plots in een gekke bui, proest het bijna uit.)

NATALIE : Ze hebben hier toiletten met een elektrisch oog. Ik heb me suf gezocht naar een hendeltje, een drukknop of een trekking,

maar ik vond niks en toen ik dan maar naar buiten wou gaan...
 BSSSSSTTT !!! Met zo'n kracht dat het water zelfs uit de pot
 spoot. Ik zou maar oppassen als jij straks gaat, want ineens
 BSSSSSTTT en je bent mestnat.

JACQUES : Natalie, wat bedoelde je daarstraks met die herinnering ?

NATALIE : Och, niks.

JACQUES : Jawel, anders zou je het toch niet zeggen.

NATALIE : ...Ik dacht gewoon even aan tien jaar geleden toen we met de
 fiets de Roussillon doorkruist hebben.

JACQUES : O dat.

NATALIE : Ja dat. (even stilte)

JACQUES : Weet je nog die keer, toen we ons tentje bij die wijnboer
 mochten neerzetten.

NATALIE : En hoe ik jou de volgende dag elk hellinkje naar boven moest
 sleuren.

JACQUES : Dat is niet helemaal waar. Ik trapte mee.

NATALIE : (lachje) Die kudde schapen...

JACQUES : Het was mijn schuld niet dat ik daartussen ben geduikeld.
 Het was een afdaling en hoe kon ik nu weten dat er tweehonderd
 stomme schapen achter die haarspeldbocht zouden staan.

NATALIE : Toen ik daar een leuke foto van wilde maken liet ik van het
 lachen het toestel uit mijn handen vallen.

JACQUES : Had ik een dubbele reden om kwaad te zijn. Herinner jij je
 dat restaurant met die vlooiën nog ?

NATALIE : Jaja...Jij had vlooiën zien rondspringen op tafel en je had
 niets gezegd om mijn eetlust niet te bederven. Toen je het dan
 later vertelde in de tent heb ik de hele nacht liggen kotsen.

JACQUES : Hé, dat is toeval, toen had jij ook spiesjes besteld. Vond
 je ze nu echt niet lekker ?

NATALIE : Och...

JACQUES : Ik zou het spijtig vinden. Dit restaurantje stond in de gids
 vermeld als 'zeer aanbevelenswaard met specialiteit allerlei
 soorten spiesjes'. En omdat ik wist dat jij verzot bent op
 spiesjes, heb ik hier gereserveerd. Had ik nu geweten dat jij
 liever bij Carlo...

NATALIE : Jacques, val dood met je spiesjes !!!

(De ober komt langs)

OBBER : Had u nog iets gewenst ?

JACQUES : Nee, dank u...of toch ja, de rekening.

OBER : Jazeker, mijnheer. (af)

JACQUES : Natalie, ik...

NATALIE : Knappe gast.

JACQUES : Wie ?

NATALIE : Die ober.

JACQUES : Vind je ?

NATALIE : Ja...hij is sexy.

JACQUES : Natalie, ik zou nu toch wel eens willen weten...

NATALIE : Vind je niet ?

JACQUES : Wat ?

NATALIE : Dat hij sexy is ?

JACQUES : Ik vind het een slijmerd.

NATALIE : Je bent jaloers.

JACQUES : Ik ben niet jaloers. Waarom zou ik ? Ik ben duizend keer
sexyer dan hij.

NATALIE : Bewijs het.

JACQUES : Hé ?

NATALIE : Bewijs me dat je sexy bent; Verleid me vanavond.

JACQUES : Waarom doe jij zo raar ?

NATALIE : Doe ik raar ?

JACQUES : Ja, je doet zo afwezig en dan weer niet en...enfin, raar.

NATALIE : Misschien is het de menopauze die zich wat vroeg aandient.

JACQUES : Goeie grap.

NATALIE : Menopauzes kunnen zich ook vergissen.

JACQUES : God...wat ben jij gezellig. Ik had me mijn tiende huwelijks-
verjaardag wel iets leuker voorgesteld.

NATALIE : Ik ook.

JACQUES : Je zou misschien een beetje moeite kunnen doen.

NATALIE : Als jij belooft je smoel te houden over die spiesjes.

(De ober brengt de rekening)

OBER : Asjeblief mijnheer.

JACQUES : Dank u. (ober af)

NATALIE : En toch is hij knap... ik zou niet nee zeggen denk ik.
(Ze kijkt Jacques in de ogen)
...weer een grapje.

JACQUES : Je weet goed genoeg dat ik daar niet mee kan lachen.

NATALIE : Sorry.

JACQUES : (bits) Natalie, wat scheelt er nu in godsnaam ?

NATALIE : Niks.

JACQUES : Okee dan.

(Hij zucht en er valt een stilte)

We zouden zondag kunnen gaan minigolven.

NATALIE : Wij tweeën ?

JACQUES : En de kinderen.

NATALIE : (berustend) Natuurlijk.

JACQUES : Natuurlijk ?

NATALIE : Ik hoopte even dat het zonder hen kon.

JACQUES : Waarom ?

NATALIE : Kan jij je herinneren wanneer wij nog eens iets samen gedaan hebben, zonder de kinderen ?

JACQUES : Maar vanavond toch.

NATALIE : (berustend) Ja.

JACQUES : Hoe ja ?? Vanavond doen wij toch iets samen ? We gaan met z'n tweetjes op restaurant.

NATALIE : ...zoals je een das koopt op vaderdag.

JACQUES : Sorry hoor, maar dat vind ik toch nogal kras.

NATALIE : Dat is niet kras, 't is zo. Wat doen we als we iets te vieren hebben ? We gaan eten. Ik zou best wel eens willen gaan minigolven als er iets te vieren valt.

JACQUES : Maar verdomme Natalie, je weet toch ook dat we alleen maar kunnen gaan minigolven op een vrije dag en dan zijn de kinderen er ook..wat zou je nu willen.

NATALIE : Je hebt gelijk, het was een stomme opmerking van mij.

JACQUES : Het was niet stom,...maar het kan nu eenmaal moeilijk anders.

NATALIE : Ja, dat is waar.

JACQUES : (entoesiast)

Hoe was de aerobic trouwens gisteravond ?

NATALIE : Er was geen aerobic gisteravond.

JACQUES : Dat is juist, dat heb je vanmorgen aan het ontbijt gezegd.

NATALIE : Nee, vanmiddag aan de telefoon.

JACQUES : Och ja, vanmiddag je... Zeg, zal ik nu tegen Paul zeggen dat we die bungalow nemen ?

NATALIE : Ja, doe maar. Mijn fiets is toch verroest en de jouwe staat al acht jaar met een platte band.

JACQUES : Bon, ik ben het zat. Als er tegen jou dan toch geen zinnig

woord te zeggen valt, kunnen we maar beter gaan slapen.

NATALIE : Ik voel me niet goed in mijn vel.

JACQUES : Wat je nu zegt.

NATALIE : Ik denk dat het dit restaurant is. Ik ben al de hele avond rotzenuwachtig.

JACQUES : Plezant voor mij. Ik breng in 't vervolg een pot chrysanten mee als er iets te vieren valt.

NATALIE : Sorry dat het zo tegenvalt. Ik was inderdaad liever naar "Carlo" gegaan. Zijn spiesjes zijn lekkerder.

JACQUES : (Met vergevingsgezind lachje)

Okee, laten we dan maken dat we hier weggkomen en ergens een afzakkertje gaan drinken. Wat denk je, in "De lantaarn" ?

NATALIE : Nee.

JACQUES : Wat nee ? Ik dacht dat het jouw lievelingscafé was.

NATALIE : Ik heb geen zin in een propere taverne vanavond. Ik wil iets gekks doen.

JACQUES : O nee. We gaan vanavond niet op een bank in 't stadspark zitten vrijen. Het regent veel te hard.

NATALIE : Vroeger was die regen geen probleem.

JACQUES : Nee, maar toen droeg ik een parka en nu een "niet volledig krimprij driedelig maatpak !"

NATALIE : Weet je waar ik zin in heb ?

JACQUES : Ik hou me vast....

NATALIE : Om een pint te gaan pakken in " 't Zeezicht".

JACQUES : Welk "Zeezicht" ?

NATALIE : Hét Zeezicht Jacques. (zucht)... Waar hebben we mekaar leren kennen, waar zaten we zowat elke avond en nacht tot Suzietje geboren werd ?

JACQUES : In 't Zeezicht. Wil jij nu daar naartoe ?

NATALIE : Ja.

JACQUES : Maar Natalie, dat gaat toch niet.

NATALIE : Waarom niet ?

JACQUES : We zijn daar al bijna tien jaar niet meer binnen geweest.

NATALIE : Juist ! En nu heb ik ineens zin om er naartoe te gaan.

JACQUES : Maar bestaat het nog wel ?

NATALIE : Een reden te meer om te gaan zien. Ik wil dat persé vanavond weten.

JACQUES : Maar toch niet in deze kleren ?

NATALIE : Waarom niet ?

JACQUES : In deze kleren stap je geen jeansbroekenkroeg binnen.

NATALIE : Waarom niet ?

JACQUES : Waarom niet ? Waarom niet ? Dààrom niet !

NATALIE : Ik herinner mij niet dat wij vroeger iemand uitlachten omdat hij met een "niet volledig krimpvrij driedelig maatpak" in "'t Zeezicht" een pint wilde komen pakken.

JACQUES : Ik vind het belachelijk.

NATALIE : Jacques, alsjeblief. Je eerste verrassing vanavond is tegengevallen, gun me dan nu deze verrassing...asjeblief ?

JACQUES : Jij kan zeuren als een klein kind.

NATALIE : Doen we het dan ?

JACQUES : Oké...maar het is belachelijk.

NATALIE : Prima, ik heb zin om belachelijk te doen vanavond.

JACQUES : Zeg, maar niet te lang hé. Ik heb morgen een drukke dag op kantoor. Zou ik de babysit niet bellen, dat we misschien wat later zullen zijn ?

NATALIE : Nee, dat zal ze wel merken. Doe me nu nog eens een lol ?

JACQUES : Nog één ?

NATALIE : Probeer dat elektrisch oog eens uit, en als je terugkomt zonder natte plekjes op je broek trakteer ik in 't Zeezicht.

(Licht uit. In een mum van tijd wordt het restaurantje omgetoverd in een bruin café.

Natalie en Jacques komen op met een pint in de hand en ze gaan zitten aan hetzelfde tafeltje als daarnet.

De Mantovanimuziek is vervangen door Tom Waits-muziek.)

NATALIE : Dit is ongelooflijk.

JACQUES : Wat ?

NATALIE : Wat ?! Maar enfin Jacques, het is ongelooflijk dat hier nog niks veranderd is.

JACQUES : Dat had ik wel verwacht.

NATALIE : O...ja, ik was even vergeten dat het inderdaad logisch is dat iets niet verandert in tien jaar tijd. Stom van me.

JACQUES : In die tijd dat we hier praktisch elke dag kwamen is er toch ook nooit iets veranderd. Dit is een tijdloos café. Binnen tien jaar ziet het er nog net zo uit als nu. Tenzij het failliet gaat.

NATALIE : Zou ik al eens op deze stoel gezeten hebben ?

JACQUES : Weet ik veel.

NATALIE : Wat denk jij, heb jij al eens op dié stoel gezeten ?

JACQUES : (Verveeld) Natalie....

NATALIE : Speel nu toch eens mee. Ik vind dit heel intrigerend. Na tien jaar in een café komen en merken dat er niks veranderd is, zelfs de stoelen en de tafels niet. Dan ga je op een stoel zitten en dan vraag je jezelf af... heb ik hier nog eens opgezeten en zo ja...wanneer...

JACQUES : (tussendoor)

Die Hoegaarden is lauw.

NATALIE : Ik geloof nooit dat dit de stoel was waarop ik zat toen ik jou de eerste keer ontmoette.

JACQUES : Ik ook niet.

NATALIE : Hoe kan jij dat nu zo zeker weten ?

JACQUES : Omdat jij toen op een barkruk aan de toog zat.

NATALIE : Héhé...en jij, heb jij al op die stoel van jou gezeten, ooit ?

JACQUES : (Na een denkpauze leunt hij vertrouwelijk naar haar toe)

Dàt, Natalie, dat kan mij geen kloten schelen.

(Natalie keert zich verongelijkt af)

Het is toch waar...ik ken wel interessantere onderwerpen om over te praten.

NATALIE : (Daagt uit)

...Zoals ?

JACQUES : Zoals ??? Zoals de wapenwedloop tussen oost en west ! Goed ?

NATALIE : Waarom praten we daar dan nooit over Jacques ?

JACQUES : Omdat je er alles kan over lezen in de krant ! Kunnen wij nu niet eens gewoon gezellig kletsen, zoals iedereen hier doet, en zoals wij "vroeger" hier ook deden ?

NATALIE : "Vroeger" kletsten wij hier over de wapenwedloop tussen oost en west... Maar okee, waarover wil je dan praten ?

JACQUES : Waarover ? Sorry, maar ik heb mijn agenda met te behandelen gesprekspunten niet bij me ! Ik bedoelde gezellig kletsen Natalie, geen vergadering houden. Laten we nu eens gewoon en ongedwongen praten.

NATALIE : We praten toch. Zolang we hier zitten al.

JACQUES : Ja, maar niet bepaald ongedwongen.

NATALIE : Hoe was het op je werk ?

(Jacques kijkt verwonderd)

NATALIE : Dat bedoel jij toch met kletsen, niet ?

JACQUES : Goed...goed...enfin, zoals elke dag, hé.

NATALIE : Saai dus.

JACQUES : (?) Nee, enfin, niet zo heel erg. Gewoon zoals elke dag.

NATALIE : Nu moet jij vragen hoe het was met de kinderen op school.

JACQUES : Waarom ?

NATALIE : Zo hoort het. Dan kan ik zeggen : Goed...enfin, zoals elke dag.

JACQUES : Waarom doe jij zo ?

NATALIE : Och.

JACQUES : Nee, niet "och" !! Wat heb ik jou in godsnaam misdaan dat je al de hele avond zo stekelig tegen me doet ?

NATALIE : Niks.

JACQUES : Nee !! Niet "och" en ook niet "niks" !! Wat ?

NATALIE : Maar niks. Jij hebt mij helemaal niks misdaan. Ik wou verdomme dat het wel zo was, dan had ik tenminste een reden.

JACQUES : Een reden voor wat ?

NATALIE : Om stekelig te doen.

JACQUES : Maar die moet er toch zijn.

NATALIE : Ik weet het niet.

JACQUES : Dàt hadden we nog niet gehad. "och", "niks", "ik weet het niet", als je nu nog gaat zuchten is het assortiment compleet.

NATALIE : Nu doe jij stekelig. (stilletjes) Ik ben zo zenuwachtig.

Het is net of ze me al de hele avond met van die scherpe naaldjes prikken.

JACQUES : Wat doen ze ?

NATALIE : ...Wil jij eens even naar huis telefoneren en vragen of Suzietje rustig slaapt. Ik maak me ongerust. Ze hoestte zo vanmiddag.

JACQUES : Is het dat wat je zo zenuwachtig maakt ?

NATALIE : Ik denk het.

JACQUES : Oké, ik ben direkt terug. (af)

(Natalie blijft alleen achter. Ze steekt een sigaret op en rookt ongedurig. Plots herkent ze blijkbaar iemand aan de toeg. Ze ontwijkt hem of haar onmiddellijk maar blijft gluren. Jacques terug op.)

JACQUES : Ze slaapt rustig. Ze heeft haar drankje gekregen om zeven uur en ze hoest niet maar. Die Carine valt best mee als babysit,

vind je niet ? Ik had nogal mijn twijfels. Het kind is pas zeventien maar ze lijkt wel plichtsgetrouw. Wat denk jij van haar?

NATALIE : (Ze heeft de hele tijd instemmend geknikt en ge-mmmt en staart ondertussen gebiologeerd naar die persoon aan de toog.)

Ze is oké denk ik. Zei ze nog iets over Suzietje of Jonas ?

(Erg afwezig dus.)

JACQUES : Ze zijn in 't gasfornuis gekropen en ze zijn allebei gestikt !

NATALIE : Mmmm....

JACQUES : Natalie !!

(Hij schudt haar dooreen)

Wil jij nu eens luisteren naar mij ! Ik dacht even dat je zo vervelend deed omdat je je zorgen maakte over ons dochttertje, maar dat kan jou blijkbaar ook al geen donder schelen. Als ik jou zo de voeten uithang ga ik naar huis, begrepen ? Blijf jij hier nog gerust een tijdje op je speldekussen zitten.

(Heeft haar vast bij haar polsen.)

NATALIE : Je doet me pijn.

JACQUES : (Na een lange blik in elkaars ogen.)

Sorry. Gaan we nu kletsen ? Gezellig met z'n tweetjes ? Ik ken nog een roddeltje over de burenen...of willen we toch maar naar "De Lantaarn" gaan ? Ik geloof niet dat wij hier nog passen. Misschien zijn dat wel die speldeprikken die jij voelt. Ze willen ons hier weg.

NATALIE : Is dat Rudy niet, daar aan de toog ?

JACQUES : Ja.

NATALIE : Maar je hebt nog niet gekeken ?

JACQUES : Ik had hem al gezien toen we binnenkwamen.

NATALIE : Waarom zei je dan niks ?

JACQUES : Omdat ik hem liever niet gezien had.

NATALIE : Waarom ?

JACQUES : Ik hou niet van "dat is lang geleden"-gesprekjes.

NATALIE : Maar bij Rudy is dat toch anders. Hij is één van onze beste vrienden geweest.

JACQUES : Na tien jaar is dat een stom "dat is lang geleden"-gesprekje.

NATALIE : Maar toch niet met Rudy. Ik ga vragen of hij erbij komt zitten.

JACQUES : Doe dat asjeblief niet.

NATALIE : Waarom niet ?

JACQUES : Ik...ik kan erin komen wat je daarstraks zei, over die speldeprikken, ik...ik voel me ook niet op mijn gemak...Laten we hier weggaan, dit is verleden....laten we nog een afzaker gaan drinken in "De Lantaarn"...

NATALIE : Doe niet zo egoïstisch.

(Ze gaat Rudy halen)

RUDY : 't Is niet waar zeg, dag Jacques, dat is lang geleden.

JACQUES : Ja, zo'n jaar of tien hé Rudy.

RUDY : Zolang ? Niet te geloven hé ? En hoe is het met jullie ? Zeg, mag ik erbij komen zitten ?

NATALIE : Waarom heb ik je anders van de toog weggehaald.

RUDY : (Komt er inderdaad bijzitten)

En hoe is het met jullie ?

JACQUES : Goed jong, goed.

RUDY : Zo zie je er ook uit...en zo netjes.

JACQUES : We komen net van een restaurant.

RUDY : Iets te vieren misschien ?

NATALIE : Vieren is een groot woord...herdenken is beter.

JACQUES : (snel) We zijn vandaag tien jaar getrouwd.

RUDY : Tien jaar al ? Ik herinner me jullie feest nog alsof het gisteren was. Het gaat toch snel hé...en euh...hebben er al kindjes jullie bestaan verblijd met hun komst ?

NATALIE : Twee.

RUDY : Twee al...toch geen jongen en een meisje ?

NATALIE : Toch wel.

RUDY : Dat is het ideaal hé... Waar wonen jullie nu ?

JACQUES : De Van der Haegenstraat.

RUDY : Dat is een toffe buurt...een gezonde buurt ook, er is nog groen, en ik heb gehoord dat de huurprijzen er toch nog meevallen.

JACQUES : We hebben een huis gekocht.

RUDY : Met een tuin ?

JACQUES : Ja, dat was de voorwaarde.

RUDY : Moet ook voor de kinderen hé, dat is ideaal. Dat valt ook mee voor jou. Het is dicht bij je werk.

JACQUES : Zo dicht is het nu ook weer niet.

RUDY : Enfin, Jacques, dat drukkerskollektief hoe-heet-het-ook-alweer, dat is daar toch achter de hoek.

JACQUES : O dat...maar daar werk ik al lang niet meer. Het was ook maar